

Sygn. akt V CSK 157/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa [...] H. [...] spółki jawnej w T.

przeciwko Gminie T.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 grudnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 listopada 2012 r., sygn. akt V ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego co do przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powódka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka oparła na zarzutach analogicznych do powołanych przez nią podstaw skargi kasacyjnej; wskazała na naruszenie przez Sąd Apelacyjny przepisów: - art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 363 § 1 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie; - art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 363 § 1 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie; - 443 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. oraz 363 § 2 k.c. poprzez ich niezastosowanie oraz błędne przyjęcie, że „podstawą dokonania odszkodowania przez powódkę jest art. 471 k.c.”; - art. 386 § 6 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie przy ocenie wartości utraconych rzeczy.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie został szerzej uzasadniony, odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, których Sąd Najwyższy nie może analizować w ramach przedsądu i podejmowania decyzji co do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wystarczy kategoryczne nawet stwierdzenie, że w postępowaniu doszło do błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla

każdego prawnika, bez potrzeby prowadzenia głębszej analizy prawniczej, a taki sposób uzasadnienia wniosku powódka uznała za właściwy.

Powódka nie wzięła też pod uwagę okoliczności, że w skardze kasacyjnej nie mogą być skutecznie zgłoszone zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a skarga kasacyjna – w razie jej przyjęcia do rozpoznania - podlegałaby rozpoznaniu w nawiązaniu do faktów ustalonych przez sądy *meriti* (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Na tle tych ustaleń nie sposób uznać skargi za oczywiście uzasadnioną, czy też dostrzec w sprawie zagadnień prawnych wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy albo problemów w związku z rozbieżnością poglądów prezentowanych w orzecznictwie.

Reasumując, trzeba stwierdzić, że skonfrontowanie wyводу uzasadnienia zaskarżonego wyroku z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wyklucza możliwość uznania skargi kasacyjnej powódki za oczywiście uzasadnioną, a więc już na pierwszy rzut oka i bez potrzeby przeprowadzania bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, niepubl. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 490).

aw

jw